

en udtrædelsesgodtgørelse, der beregnes på grundlag af medlemmets egne bidrag.

Disse sidste regler gav anledning til kritik, idet det anførtes, at medlemmer af pensionskasser ofte ville føle sig forhindret i at *opsige en stilling* for at søge anden og måske bedre ansættelse, fordi det pågældende medlem ville miste den del af *udtrædelsesgodtgørelsen*, som var beregnet på grundlag af arbejdsgiverens faste bidrag. På foranledning af handelsministeriet optog forsikringsrådet forhandlinger om dette spørgsmål med de interesserede organisationer. Under disse forhandlinger lykkedes det at opnå enighed mellem organisationerne om en ændring af lovens § 9, stk. 2, 1. pkt., hvorefter den fulde udtrædelsesgodtgørelse opnås, hvis medlemmet udtræder af pensionskassen efter en medlemsperiode på mindst 5 år. Om fratrædelse sker efter opsigelse fra den ene eller anden side skal være uden betydning for godtgørelsens beregning. Den hidtidige regel i § 9, stk. 2, 2. pkt., hvorefter kun den mindre udtrædelsesgodtgørelse udbetales, når udtrædelse finder sted som følge af en mod virksomheden eller pensionskassen rettet handling, der har medført straf af fængsel, bibeholdes uforandret.

Under forhandlingerne mellem forsikringsrådet og de interesserede organisationer blev der også fremsat ønsker om andre ændringer i loven af 1935. I § 8 ønskede funktionærernes organisationer således, at *de forsikredes ret til repræsentation i pensionskassernes bestyrelser* blev nærmere præciseret. Med henblik herpå foreslog forsikringsrådet, at der, såfremt det efter kassens art måtte findes rimeligt, af og blandt medlemmerne i pensionskassen skulle vælges et passende antal bestyrelsesmedlemmer. Dette forslag blev der ikke fra nogen af siderne fremsat afgørende indvendinger imod, omend funktionærernes organisationer fandt udtrykket „passende“ noget vagt.

Desuden ønskede funktionærernes organisationer, at der i § 9, stk. 3, blev foretaget en ændring, hvorved overgangen til *kontant udbetaling af udtrædelsesgodtgørelser* ud-